

των δοκιμασιῶν καὶ τῶν στερήσεων αὐ-
τοῦ διὰ τῆς ἀνατολῆς τῆς χαρμολύνης.

Ἐπίτηδες ἐξέτεινα τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ
θέματος τούτου, ἵνα δείξω ὅτι οἱ Μικρα-
σιῶται Ἕλληνες εἶναι ἀληθεῖς Χριστι-
ανοί, ζῶντες μόνον διὰ τῆς θρησκείας καὶ
τῆς συνειδήσεως. Ὁ εἰς τὴν θρησκείαν σε-
βασμὸς παρ' αὐτοῖς εἶναι ὡς ἐπὶ τῶν ἀπο-
στολικῶν χρόνων. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα
τῆς Τεσσαρακοστῆς αἱ μητέρες ἀφηγοῦν-
ται διάφορα συγκινητικὰ κεφάλαια τῆς
Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ
ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ἐγ-
καίρως διὰ καταλλήλου τρόπου τὸν φό-
βον τοῦ Θεοῦ, τὴν εἰς τὴν μέλλουσαν
ζωὴν ἀκραδάντον πίστιν, τὴν αἰώνιον τι-
μωρίαν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ τὴν αἰώνιον
ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν. Ἰδίως αἱ περὶ
τῆς Κολάσεως εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλη-
νοπαίδων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐγκολαπτό-
μεναι ἰδέαι εἶναι φοβεραί· αἱ εἰκόνες τοῦ
Τρατάρου βαθυτάτα ἐγγαράσσονται ἐν τῇ
φαντασίᾳ αὐτῶν διὰ διηγήσεων τρομε-
ρῶν, ὑπὸ τὴν διψαλέαν θρυαλλίδα τοῦ δι'
ἐλαίου ἢ λινελαίου τρεφομένου λύχνου,
ἐμποιουσῶν εἰς τὴν μήπω δεόντως ἀνε-
πτυγμένην φαντασίαν αὐτῶν φρίκην το-
σαύτην, ὥστε καὶ μετὰ πολλῶν ἐτῶν πά-
ροδον καὶ μετὰ ἀνάπτυξιν, καὶ ἐπιστημο-
νικὴν ἔτι, δὲν ἐξαλείφονται, ἀλλὰ παρα-
κολουθοῦσιν αὐτοὺς καὶ μέχρι τοῦ χείλους
τοῦ τάφου. Αἱ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀναμέ-
νουναι τιμωρίαι ἐν τῇ Κολάσει παρίσταν-
ται διὰ τῆς εἰκονικωτάτης καὶ πλήρους
ἁλλοκότων παραστάσεων τουρκικῆς γλῶσ-
σης τοσοῦτον φρικαλέαι, ὥστε πολὺ πρὸ
τῆς ἐκτελέσεως κακούργου ἢ πλημμελοῦς
τινος πράξεως κεῖται παρὰ τοῖς Μικρα-
σιῶταις Χριστιανοῖς ἡ τῆς Κολάσεως σκέ-
ψις, ἥτις καὶ συγκρατεῖ τὰς τυχόν ἀγρίας
ὁρμὰς τοῦ Μικρασιῶτου Ἑλλήνου. Καὶ
διὰ τοῦτο ἐκ τῶν ἀπειροπληθῶν ἐγκλη-
ματιῶν, τῶν πληρούντων τὰς ὑπερμεγέ-
θεις καὶ κολοσσιᾶς τὴν χωρητικότητά
φυλακῆς καὶ εἰρκτᾶς τῆς Τουρκικῆς Αὐτο-
κρατορίας, σπανιώτατα θὰ συναντήσῃ ὁ
παρατηρητὴς μορφήν κακούργου, ἀνήκου-
σαν εἰς Ἑλλήνα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅς-
τις, ὑπὸ τὸ δέος τῆς ἰδίας θρησκείας καὶ
τῆς δι' αὐτὸν καὶ μόνον ἐφαρμοζομένης
αὐστηρότητος τοῦ Σχερῆ (ἱεροῦ Κώδικος)
ἐπιτηχῶς, δὲν τολμᾷ οὐχὶ νὰ διαπράξῃ,
ἀλλὰ μηδὲ νὰ σκεφθῇ κακὸν τι κατ' ἄλλου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ... ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Α'

Τὸ γῆρας... τίς ὑπομένει ἀγογγύστως;
Καὶ μετὰ ποίας μελαγχολίας, ὅταν ὑ-
περῶμεν τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας
μας, μετρώμεν τὰ ἔτη μας; Εἴτε ἀνὴρ
εἴτε γυνή, εἴτε ἰσχυρὸς, εἴτε καλλονὴ εἰ-

νέ τις, ὅ,τι παρέρχεται τὸν καταλυτὴν
καὶ ὅμως ἡ παρούσα ὥρα εἶνε ἀκόμη ἡ
καλλητέρα, διότι αὐτὸς οὐ θὰ ἦνε ἀρ-
γὸς τερματισμὸς...

Ταῦτα διεννοεῖτο ἐν τῇ μικρᾷ ἐπαρχί-
ᾳ αἰθούσῃ τῆς, μετὰ τὰ πτωχικὰ καὶ πε-
παλαιωμένα ἔπιπλα, ἐκείνη, τῆς ὁποίας
ἄλλοτε λέγουσι δὲν ὑπῆρχεν ἐφάμιλλος,
ἡ ὡραία κυρία Λαμέτου.

Ἐγεννήθη ἐν Χάβρη, ἐκεῖ ἔζησεν, ἐκεῖ
ἔζη καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐτῆς ὡς παιδίου
ξανθοῦ καὶ χαριέντος, ὡς νεανίδος ἐξό-
χου καὶ ὑπερβάνου, ὡς νέας γυναικὸς
αἰφνιδίως μεταβληθείσης ὀλίγον εἰς σκυ-
θρωπὴν, κατεῖχον ὅλους ἐν τῇ πολυτῶν
ταύτῃ πόλει, ἥτις καθαίρεται ὑπὸ τοῦ
σοφοδρῶ ἀνέμου τοῦ πνέοντος ἀπὸ τῶν ἀ-
τελευτήτων θαλάσσω, ἥτις βαυκαλίζε-
ται ὑπὸ τοῦ ἀτελευτήτου θορύβου καὶ
ἀπολυμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἄλατος καὶ τοῦ
ἰωδίου τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀναθυμιά-
σεων τοῦ κατραμίου, τῶν προερχομένων
ἀπὸ τῶν μεγάλων πλοίων. Βίος μονότονος
ἀναμφιβόλως, τοῦ ὁποίου ἐκάστη ἡμέρα
εἶνε πάντῃ ὁμοία τῇ ἄλλῃ, καὶ ὅμως
μυστηριώδης καὶ δραματικός· διότι εἰς
πᾶσαν ἀνθρωπίνην ὑπάρξιν ὑπάρχουσι
σκοτεινὰ σημεῖα.

Ἦτο τεσσαρακοντοῦτις. Φεῦ! Πόσα
ἔτη εἶχον διαρρεύσει!

Αἰφνιδίως, ὡσεὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἡ-
νοίγῃ ἡ θύρα καὶ ἡ Ἑρριέττα, ἡ θυγάτηρ
τῆς, ἐφάνη φωνάζουσα εὐθύμως:

— Μαμά! Μαμά! ὅλα εἶνε ἔτοιμα:
καὶ τὸ κυανοῦν καὶ τὸ ἐρυθρὸν δωμάτιον
καὶ ἡ Βρετανία ἀνηγγέλη ὅτι ἐφάνη.

Ὅπισθεν αὐτῆς εἰσῆρχετο ὁ παχὺς σύ-
ζυγός τῆς, ὁ ἀγαθὸς κύριος Λαμέτος, με-
τῆλεσκόπιον ὑπὸ μᾶλιν.

— Νά τους! Νά τους! Ἐφώναζε καὶ
τὰ μέγιστα συγκεκινημένος, ἤνοιγε τὸ
παράθυρον, ἐξῆγε τὸ τηλεσκόπιον καὶ δι-
ηύθυνεν αὐτὸ πρὸς τὸ πέλαγος.

Τὸ ὑπερκεκάνειον πλοῖον ἡ Βρετανία,
μετὰ τὰς καπνοδόχους τὰς καπνίζούσας,
διηυθύνετο κατ' εὐθείαν εἰς Χάβρη, σχη-
ματίζον ἐκατέρωθεν ἀφρώδες περιθώριον.

— Νά τους.

Ὁ Λαμέτος ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν
του μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦτο
ὠχρὰ, σοβαρὰ, ἀλλ' ἐμειδία καὶ αὐτὴ, με-
τῆλεσκα ἀτενὲς πρὸς τὸ πλοῖον· τότε πο-
νηρῶς κλίνας ἐπ' αὐτήν, ἐψιθύρισε χα-
μηλοφώνως:

— Λουίζα, νά τους!...

Τότε αὕτη ἀνῆγειρε τοὺς ὤμους καὶ
τῷ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ τῆς λεπτῆς καὶ
λευκῆς χειρὸς τῆς, ἣν αὐτὸς ἔδρανε γε-
λῶν διὰ τῶν χονδρῶν χειλέων του.

Ἡ Ἑρριέττα ἔκρουσε τὰς χειρὰς τῆς,
ἐπευφημοῦσα τὴν ζωὴν, τὴν λαμπρὰν θά-
λασσαν, τοὺς νέους φίλους τῆς, οἵτινες
ἤρχοντο ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ κό-
σμου.

— Πηγαίνω, εἶπεν ὁ Λαμέτος. Θέλω
νὰ τοὺς ἐναγκαλισθῶ κατὰ τὴν ἀποβίβα-
σίν των.

Καὶ ἐξῆλθε τρέχων, βυθίσας τὸν πῆλον
αὐτοῦ εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Β'

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἔμειναν μό-
ναι. Ἡ Ἑρριέττα, κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ πα-
ραθύρου, ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος
προσεκτικῶς τὴν βραδείαν καὶ μεγαλο-
πρεπῆ ἐξέλιξιν τοῦ πλοίου διὰ τῶν κατα-
πραυνθέντων κυμάτων· ἡ Λουίζα ὀπισθεν
αὐτῆς βυθισθεῖσα ἐκ νέου εἰς συνήθη αὐ-
τῆς ὄνειροπόλησιν παρετήρει ἤδη λεπτο-
μερῶς τὴν θυγατέρα τῆς.

Ἐν αὐτῇ ἐνέβλεπεν ἀκριβῆ τὴν εἰκόνα
τῆς νεότητός τῆς, ὅτε ἦτο δεκαοκταετής·
τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ αὐτὸ βλέμμα,
τὸ αὐτὸ σῶμα, τὴν αὐτὴν ὑπερήφανον
ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τύχην. Τοιαύτη
ἦτο καὶ αὐτὴ... ἄλλοτε. Ναί, τοιαύτη
ἦτο, ὅτε συνεζεύχθη τὸν Ἰωάννην Λαμέ-
τον... διότι ἦτο πλούσιος καὶ καλός·
πρὸ πάντων, διότι οἱ γονεῖς τῆς ἐπεθύ-
μουν τὸν γάμον αὐτόν. Ἐὰν ἤκουε μόνον
τὴν καρδίαν τῆς θὰ ἐξέλεγε τὸν ἄλλον,
τὸν Ἰάκωβον... τὸν Ἰάκωβον Κορδιέρον,
ἢ ἄλλως τὸν φίλον τοῦ Ἰωάννου, ὅστις
τὴν παραμονὴν τῶν γάμων τῆς ἀνεχώ-
ρησε διὰ τὴν Ἀμερικὴν, χωρὶς νὰ τὸ εἴπῃ
εἰς οὐδένα, διότι τὴν ἠγάπα, καὶ αὐτὴ
τὸν ἔκλαυσε καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκπλή-
ξεων καὶ τῆς χαρᾶς τῆς νέας αὐτῆς ζωῆς,
ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν
ἐπαύριον τῶν γάμων τῆς.

Βραδύτερον, μετὰ δέκα ἔτη, τὰ ὡμο-
λόγησεν ὅλα εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. Δὲν
εἶχε κανένα λόγον νὰ τὰ ἀποκρύψῃ.

— Ναί, ἔλεγεν αὐτός, ἀναμφιβόλως ὁ
Ἰάκωβος εἶνε ὡραίος νέος, γενναῖα καρ-
διά· ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαποῦν· τὸν ἠγάπων
καὶ ἐγώ! Καὶ ἔφυγεν ὑπερηφάνως· ὁ
δυστυχής, μοὶ ἠρνήθη ὅ,τι τῷ προσέφερα...
Τώρα ἐννοῶ διατί. Πολὺ καλὰ, Λουίζα,
αὐτὸ εἶνε παλαιὸν ὄνειρον, πάντοτε ἦσο
καλὴ. Ἄς ἐναγκαλισθῶμεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπανάρχετο μετὰ εἰκοσιν
ἔτη, ἀποκτήσας περιουσίαν ἐκ τύχης, εἰς
λίαν μεμακρυσμένης χώρας, μετὰ κίνδυνον
τῆς ζωῆς του, καὶ μεθ' ἐνὸς υἱοῦ, οὐτινος
ἡ μήτηρ εἶχεν ἀποθάνει ἐκεῖ μακρὰν. Καὶ
ὁ υἱὸς αὐτός ἦτο τῆς αὐτῆς ἡλικίας με-
τὴν Ἑρριέτταν κατ' ὀλίγους μόνον μῆνας
μεγαλειότερος.

Καὶ διὰ τοῦτο ἦσαν ἔτοιμα τὸ ἐρυθρὸν
καὶ τὸ κυανοῦν δωμάτιον, εἶχαν ἀνοιγῆ
εἰς τὸν ἥλιον, εἶχαν κοσμηθῇ δι' ἀνθέων.

Τοὺς περιέμενον τοὺς εὐλογημένους αὐ-
τοὺς ξένους, τοὺς ἐπανερχομένους αὐτοὺς
φίλους τῆς νεότητος, τὸν Ἰάκωβον αὐ-
τόν, ὅστις δὲν ἦτο πλέον ἐπιφοβός, διε-
νοεῖτο ὁ Λαμέτος, καὶ τὸν Ροβέρτον αὐ-
τόν, ὅστις ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὀριστικὴν
θέσιν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ τραπέζῃ.

Καὶ δι' αὐτὸ ἡ Λουίζα ἦτο σκυθρωπὴ
καὶ ἡσθάνετο βαρύνον ἐπὶ τῶν ὤμων αὐ-
τῆς, τῶν διατηρούντων τὴν παλαιὰν αὐ-
τῶν λεπτότητα, τὸ βάρος τῶν παρελθόν-
των ἐτῶν.

Γ'

Ἡ παιδικὴ ἡλικία ἔχει τοὺς ἔρωτάς τῆς
καὶ τὰ μίσση τῆς τὰς ἐμπαθεῖς τῆς ἀφο-

σιώσεις εἰς πρόσωπα ἢ πράγματα. Ἀπὸ τοῦ τοίχου τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἐξηρτάτο ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἔτι ἡμερῶν φωτογραφία τοῦ Ἰακώβου Κορδιέρου, δοθεῖσα εἰς τὸν μόνον του φίλον Ἰωάννην Λαμέτον. Καὶ αὐτός, μείνας πάντοτε πιστὸς εἰς τὰς ἀναμνήσεις του, δὲν ἐνόμιζε σκόπιμον νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτὴν μετὰ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς Λουίζας.

Ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας ἡ Ἐρριέττα, δὲν εἰξεύρω διατί, πιθανὸν ἐκλαμβάνουσα τὸν Ἰακώβον ὡς συγγενῆ της, ἠγάπησε τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν τόσον διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ περικαλύμματος, ὅσον καὶ διὰ τὴν εἰκόνα βεβαίως. Ὅσῳ δὲ προέβαινε κατὰ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τοσοῦτον ἐσυνείθιζεν εἰς τὸ νὰ θεωρῇ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ὡς τὸ ἰδανικὸν καλλονῆς συνηγμένης μετὰ τῆς ἰσχύος· ἠγάπησεν, ἐλάτρευσεν ἀθῶως καὶ περιπαθῶς τὸ ἄγνωστον αὐτὸ πρόσωπον,

τὸ ὅποιον οὐδέποτε εἶδε, καὶ τοῦ ὁποίου ἀπαξ τοῦ μνηδὸς μόνον ἤρχετο ἐπιστολῇ, χωρὶς ὅμως νὰ λείψῃ ποτέ.

Ἐν τῇ ὁδῷ μακρόθεν ἀνεγνώρισε τὸν πατέρα της ἐν τῷ μέσῳ δύο κυρίων πολὺ ὑψηλῶν... Κατελήφθη ὑπὸ μεγίστης συγκινήσεως.

— Μαμά! Μαμά!

Ἐδείκνυε δὲ αὐτοὺς μὲ τὴν χεῖρα τεταμένην. Ἡ Λουίζα ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐφαίνετο ὁ σύζυγός της μετὰ τῶν ξένων, καὶ ἡ Ἐρριέττα παρατήρησεν ὅτι ἡ μήτηρ της ἦτο ὠχροτέρα αὐτῆς. Καὶ αἱ καρδίαι ἀμοτέρων ἔπαλλον μέχρι διαρρήξεως τοῦ στήθους.

— Εἰσέλθετε, φίλοι μου, ἔλεγε, μὲ θερμὴν φωνὴν ὁ Ἰωάννης Λαμέτος ἐν τῇ κλίμακῃ.

Εἰσῆλθον. Ἀλλὰ ὅσον ἡ Ἐρριέττα ὁμοίαζε πρὸς τὴν Λουίζαν ὅτε ἦτο νέα, καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ χαρακτηριστικά, τό-

σον καὶ ὁ Ροβέρτος ὁμοίαζε πρὸς τὸν πατέρα του, τὸν Ἰακώβον ἄλλης ἐποχῆς. Τότε συνέβη τὸ ἐξῆς παραδοξόν.

Ὁ Ἰακώβος, οὐτινος ἤρχισε πλεονὰ λευκαίνειται ἡ κόμη, ἔτρεξε πρὸ τῆς Ἐρριέττας καὶ ἐγονάτισε πρὸ αὐτῆς ὀλολύζων, ἐνῶ ἡ Λουίζα ἥς εἶχον ἀναφανερυτίδες ἐν τῷ μετώπῳ, ἔβαινε πρὸς τὸν Ροβέρτον, μὲ τὰς χεῖρας ἀνοικτάς.

Τὰ δύο παιδιὰ ἔμενον ἐκπεπληγμένα. Ἐπηκολούθησε σιγὴ, μεγάλη στενοχωρία, μετὰ τὴν σύγχυσιν ταύτην τῶν προσώπων, τῶν ἡλικίων, τῶν ἐρώτων. Ὁ καλὸς Λαμέτος ἐμειδία εἰσέτι. Μετέβη πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τὴν ἔθηκεν ἐν τῇ τοῦ Ροβέρτου, ψιθυρίζων διὰ τῆς γλυκειᾶς αὐτοῦ φωνῆς:

— Ἐμπρός, παιδιά, σεῖς εἰσθε νέοι!

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

Σπ. Α. ΠΑΠΑΦΡΑΓΚΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΚΟΡΙΝΝΗΣ,"

10 — ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ — 10

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΡΙΚΑΚΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

Τὸ ἐν τῷ παλαιῷ ἡμῶν Γραφείῳ ὑπάρχον Βιβλιοπωλεῖον ἤδη ἐβελτιώθη, ἐπλουτίσθη καὶ ἐσυστηματοποιήθη ἐν ἰδίῳ τμήματι, παραπλεύρως τῷ νέῳ ἡμῶν Γραφείῳ καὶ Τυπογραφείῳ. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται ὅλα τῶν Ἀθηνῶν τὰ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ καὶ πάντες οἱ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ, ποικιλωτάτης ὕλης καὶ διαφόρων τιμῶν ἀπὸ 55 λεπτῶν μέχρι δρ. 5, ἐλεύθεροι ταχυδρ. τελῶν. Τὰ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ὅλα, μέχρις ΑΤΛΑΝΤΩΝ καὶ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΩΝ. Ἐπεὶ ΤΕΡΙΠΝΑ ἐκ τῆς νεωτέρας μας φιλολογίας ἢ μεταπεφρασμένα ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ, ΔΡΑΜΑΤΑ, ΚΩΜΩΔΙΑΙ, ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ, συλλογὴ πλουσιωτάτη, ἥς δημοσιεύονται ἐκάστοτε ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν κατάλογοι καὶ τιμολόγια. Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν πωλεῖται ἐπίσης τὸ φύλλον τῶν «Ἐκλεκτῶν», ὡς καὶ παρελθόντα φύλλα καὶ τόμοι ἄδετοι καὶ δεδεμένοι. Πρὸ πάντων οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομῶνται ἡμῶν καὶ ἀνταποκριταὶ δύνανται νὰ εὕρωσι πᾶσαν εὐκολίαν, διότι ἀποστέλλομεν αὐτοῖς ἀσφαλῶς καὶ ταχέως καὶ εἰς τιμὴν συμφέρουσαν πᾶν βιβλίον κατὰ παραγγελίαν, συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν ὑπάρχει καὶ πληρὴς

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

πλουσιώτατον εἰς εἶδη, εἰς ποιότητας καὶ εἰς φιλοκαλίαν, ἔνθα εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως προσιτάς, πάντα τὰ χρειώδη Γραφείου, καὶ ἐν γένει γράφικη ὕλη, ἀπὸ τῆς ἀρίστης μελάνης μέχρι τῶν εἰδῶν ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομῶνται μας ἐγένοντο ἤδη προθύμως τακτικοὶ πελάται τοῦ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ.

Λοιπὸν: Ὅλοι οἱ συνδρομῶνται τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἄς ἐπισκεφθῶσι τὸ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10.